

„Csatorna szennyében gázolunk mi mind, ám van köztünk olyan, ki a csillagokba néz”

2023 december 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Magyarország egy baromi jó hely - Jeszenszky Zsolt nagyszer? írása.

Egy újdonsült ismerős insta-sztorijában jött szembe ez az inspiráló Oscar Wilde-idézet, néhány nappal a Fidesz-kongresszus után, s egyből Orbán Viktor beszéde jutott róla eszembe. Éééééés, amikor ezt a felvezető mondatot Puzsér Róbert és Farkas Attila Márton elolvassák, irritáló rikácsolásba kezdenek majd az „Apu azért iszik...”-ben arról, hogy utoljára Rákosi Mátyásról zengtek ilyen dicsőhimnuszokat a Szabad Népből...

Nem csak úgy mondom ám, ez egy megtörtént eset; egy korábbi, szintén itt, a PestiSrácokon megjelent [írásomra reagáltak így](#) egyszer már. Az a cikk Orbán Viktor sikerére igyekezett elemző magyarázatot adni, s ebben a magyarázatkeresésben nem lehet elmenni a miniszterelnök politikai tehetsége mellett.

Ahogy Szoboszlai focitehetsége, Krúbi popzenei-előadóművészi ösztönös zsenialitása (pedig nagyon nem kedvelem, amit a csávó csinál), Szily László (még a gargantuális mennyiségben elfogyasztott spangli előtti) újságírói vénája mellett sem... vagy Fekete-Győr András intellektusának méltatása mellett... na jó, itt most vicceltem. No, de akkor az is segítségnyújtás tehát, ha az előbbiekről valami jót mondunk?

Amikor egy tehetséges embert méltatunk, és megpróbáljuk megérteni, hogyan is sikerül neki – tehetsége kibontakoztatásával – sikereket elérni saját területén, azt csak azok nem bírják elviselni, akik vagy utálják az illetőt, és nem tudják objektíven nézni, vagy/és nekik maguk pedig frusztráltak, sikertelen, megkeseredett emberek, akik csakis mások lehúzásával képesek, ha csak 15 percre is, de megfeledezni saját nyomorukról. Kettejük közül FAM-ot akár még sajnálni is tudom; családi és egészségügyi problémák sújtanak egy tényleg jobb sorsra érdemes, valódi intellektuális tevékenységre is képes, de ehelyett egyre inkább a saját fingját szagolgató, ám már azt is büdösnek találó embert.

Bár tegyük hozzá óvatosan: amikor valakit megpofoz az élet, arra – amint azt számtalan példa is mutatja – nem a megkeseredés az egyetlen lehetséges válasz. Kiváló ellenpélda a sok közül az a Nick Vujicic, akinek előadásait – micsoda véletlen – épp Puzsér nevezte freakshow-nak, magát az előadót pedig volt felesége, Pottyondy Edina kéz és láb nélküli manóembernek. Persze, utóbbi gyökérségéről Zsupér nem tehet, max. megállapíthatjuk, a régi római mondás szerint: hasonló a hasonlónak örül. Vagy a Négy Szürkében, a Lesz Vigaszban, a letkési „Italtolt diszkóban”, vagy ki tudja, melyik kocsma mélyén született modernkori szófordulat szerint: „a szemetet is összefűjja a szél”. Zárójel bezárva.

Szóval vannak, akik a csatorna szennyében gázolnak, a csatornában laknak, és egyszerre nem képesek, nem is akarnak kijönni onnan. **Hanem oda igyekeznek lehúzni magukhoz mindenki mást.** De nemcsak a Mika Tivadar Mulatóban gyűlnek össze ezek az elemek. A Nyugati Fény, az Amerikai Magyar Népszava is ilyen „hírodalok” (messze a teljesség igénye nélkül), de se szeri, se száma a Facebook-huszároknak, a Diétás Magyar Múzsától kezdve Juhász Zoli Shepherdig, akik mind-mind a prolihergelés és az ál-intellektuális jóemberkedés mocsarából bőföggel fel rendszeres szellentéseiket (nem, nincs képzavar, így akartam írni, fing jön ki a szájukon – vagy inkább pontosítsunk: szar), ami hol magyar-, hol keresztényellenességben, hol simán csak mások lehúzásában manifesztálódik.

És akkor most én sem vagyok jobb a Deákné vásznánál, igaz? Hiszen ezeket a figurákat savazom – azért, mert nekik is folyton csak savaznak másokat. De itt jön a képbe Oscar Wilde. Aki szerint van, aki a csillagokba néz. **Nem a kritikával van a baj; mindannyian hajlamosak vagyunk kritikusak lenni, ennek hangot is adni akár a magánéletben, akár nagyobb nyilvánosság előtt. De emellett képesnek kell lennünk másokat elismerni is.** Legalább annyival, hogy „néha mond jókat” (vagy legalábbis előfordult, hogy mondott valami jót is). De ennél többel is. Fel kell ismernünk, méltatnunk kell azokat az embereket, akik a csillagokba néznek. Ne álljunk elismerni a teljesítményüket. Győztes sportolók, Nobel-díjas tudósok, rocksztárok, sikeres politikusok... de nemcsak nekik.

Minden ember, aki nem mások folyamatos herótozásával vergődik egyik napból a másikba, képes lehet a csillagokba nézni. És ha nemcsak elismerni vagyunk képesek másokat, de alkotni, létrehozni is valamit, bármit, akkor máris több létjogosultságunk van kritizálni, ugyanakkor ez kevésbé is lesz szükséges, hiszen az önbecsülésünk is megéri; nem jelentkezik annyi frusztráció, amit az állandó, egzaltáltan és nagy hangerűen előadott fröcsögéssel kell kompenzálni.

És nem is kell nagy dolgokra gondolni. Nem kell világot megváltani, de még országot sem kell átvezetni egy krízisen. Elég egy öreg nénit a zebrán. Vagy simán csak megírni és előadni egy dalt, megsütni egy kenyeret, gondozni, majd leszüretelni egy gyümölcsfát... összerakni egy filmet, színdarabot, tévémsort... de elszállítani 300 kiló tengeri halat egy hűtőkamionnal Firenzébe! Debrecenbe – ez is valami. (Főleg, hogy Firenzének nincs is tengerpartja – de lehetnek ott hatalmas hűtőraktárak.) Szóval tulajdonképpen bárki képes lehet a csillagokba nézni, vagy akár ott is járni, ha nem szeretne a csatornában gázolni. **Van választás.**

És ez az a választás, amit Magyarországgal kapcsolatban is meghozhatunk. Felemeljük-e a fejünket, elhisszük-e, hogy van bennünk kraft, és képesek vagyunk túlnéni önmagunkon – vagy „merjük kicsik lenni”. (Nem csak fociban, de persze, ott is.) **Ma Magyarország épp kiemelkedni látszik a csatornába való, lassan évszázados alámerüléséből.** Akik ezt nem ismerik el, azok épp oda akarják visszahúzni vagy visszanyomni. Nemcsak azok a globalista erők, amelyek Magyarországot állandóan büntetni akarják. **Hanem azok a – mondjuk ki bátran – hazaárulók is, akiknek az állampolgárságuk ugyan magyar, de külföldön igyekeznek lejáratni minket. Vagy épp itthon mérgezik a kutatókat, árasztják el mérges gázzal a közéletet.** Mindezt némi külföldi aprópénzért, vagy azért, hogy valamilyen (politikai, kulturális, stb.) hatalmi pozíciót szerezzenek.

Magyarország egy baromi jó hely, persze, alapvetően mindig is az volt, de abban, hogy manapság ennyire így van, és hogy ezt már mindazok a külföldiek is képesek látni, akik idejönnek saját szemükkel meggyőződni, nem pedig önnön országuk sajtójának hazugságai alapján informálódnak Magyarországról, abban bizony tényleg van szerepe a jelenlegi kormánynak is. Mint ahogy valószínűleg abban is, hogy a „szégyellem, hogy magyar vagyok” már csak egy egyre szélesebb, belpesti/rózsadombi liberális éttermiség sarokba szoruló, csatornában gázoló patkányként eladott agóniája, amire rajtuk kívül már senki sem kíváncsi. **Mert a magyar emberek ma már újra a csillagokba néznek.**

Jeszenszky Zsolt - www.pestisracok.hu

Ajánló